

Tâm tư một người miền Bắc '9X' về ngày 30 tháng Tư

Trương Thị Hà

Mỗi lúc buồn hoặc cần viết bài về những câu chuyện không hay đang xảy ra trên đất nước Việt Nam thân thương, tôi thường lắng nghe bài hát "Việt Nam tôi đâu." Chỉ có giai điệu của bài hát mới giúp tôi diễn tả hết tâm trạng day dứt, đượm buồn, thất vọng nhưng không bao giờ bỏ cuộc...

Cách đây vài năm, những ai gọi ngày 30/4 là ngày giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước, tôi chưa tin họ. Những ai gọi ngày 30/4 là ngày quốc tang, quốc hận, tôi cũng chưa tin họ. Tôi không tin ai hoàn toàn khi tôi chưa tự đặt ra các câu hỏi và tự tìm hiểu về ý nghĩa thực sự của ngày 30/4.

Cảm thấy bị lừa dối

Sách giáo khoa lịch sử ư? Tôi chưa bao giờ tin, vì lúc nhỏ, tôi đã có cảm giác những từ "ngụy quân", "ngụy quyền" là những từ để miệt thị ai đó, chưa biết thực hư thế nào nhưng đó là những từ "không đẹp". Lớn lên tôi mới biết, sách giáo khoa lịch sử đích thị là một tài liệu nhồi sọ có tính toán và có hệ thống của "bên thắng cuộc" là Đảng Cộng sản Việt Nam. **Lúc đó, tôi cảm thấy bị lừa dối và bị tổn thương rất nhiều. Tôi cảm thấy mình thật ngò nghếch vì mình bị kẻ khác lừa hai mươi mấy năm.** Nhưng có lẽ, mức độ bị lừa của tôi đỡ hơn các bạn trẻ miền Bắc khác? Tôi học lịch sử để được điểm cao, chứ tôi **chưa bao giờ tin những gì sách lịch sử viết.** Trong khi nhiều bạn trẻ hiện nay vẫn tung hô, vỗ ngực về cái ngày mà chính các bạn chẳng biết là ngày gì. Tất cả những gì các bạn biết về ngày 30/04 là "ngày giải phóng miền Nam thống nhất đất nước" vì đó là những gì các bạn được học trong sách giáo khoa lịch sử.

30/04 – Ngày Quốc Tang

Đối với tôi, ngày 30/4 hôm nay và về sau là ngày đáng thương cho đất nước Việt Nam và toàn thể người dân Việt Nam trước và sau năm 1975. Giải phóng gì mà 444.000 thanh niên miền Bắc và 282.000 thanh niên miền Nam phải bỏ mạng. **Giải phóng gì mà 2 triệu người dân Việt Nam vô tội phải chết trong lửa khói. Giải phóng gì mà 1 triệu lính miền Nam phải bỏ tù cải tạo, trong đó có 165.000 lính miền Nam chết trong trại cải tạo.** Giải phóng gì mà 1,5 triệu con dân miền Nam phải tha phương nơi đất khách quê người để trốn chế độ cộng sản, trong đó có 300.000 người sẽ mãi mãi không bao giờ nhìn thấy bến bờ tự do. Giải phóng gì khi ngày nay 97 triệu người dân Việt Nam bị tước những quyền cơ bản như quyền biểu tình, quyền lập hội. **Thống nhất gì khi lòng dân không yên, vẫn còn phân biệt, đối xử vùng miền giữa thành thị và nông thôn, kẻ có tiền và quan hệ luôn đề đầu, cưỡi cổ kẻ nghèo hèn.**

Dù sao cũng không đáng ăn mừng

- Dù tôi không biết gì về sự thật ngày 30/04, tôi cũng chẳng thấy vui gì trong cái ngày này khi tôi bị chính quyền tước hộ chiếu, giấy tờ tùy thân, bị phân biệt đối xử trên chính quê hương mình.
- Dù tôi không biết gì về sự thật ngày 30/04, tôi cũng chẳng thấy vui gì trong cái ngày này khi thầy giáo Nguyễn Năng Tĩnh vừa bị tuyên y án 11 năm tù và 5 năm quản chế với chứng cứ buộc tội vì thầy dạy bài hát "Trả lại cho dân".
- Dù tôi không biết gì về sự thật ngày 30/04, tôi cũng chẳng thấy vui gì trong cái ngày này khi công an vẫn tùy tiện mời, triệu tập người dân lên làm việc vì những lý do rất viển vông như: "làm việc liên quan đến vấn đề đăng tải, chia sẻ bài viết trên mạng xã hội."
- Dù tôi không biết gì về sự thật ngày 30/04, tôi cũng chẳng thấy vui gì trong cái ngày này khi hàng triệu người dân Việt Nam vẫn phải tha hương cầu thực nơi xứ người.

Đáng buồn hơn, khi những người dân bị tù đầy nhiều hơn trên chính đất nước Việt Nam. Họ yêu nước, họ đấu tranh cho công bằng xã hội nhưng lại bị chính quyền bắt bớ vì những tội danh mơ hồ được quy định trong Bộ luật hình sự. Chứng kiến những cảnh này, tôi cứ nghĩ mình đang sống ở đất nước Triều Tiên, Trung Quốc... Tù nhân lương tâm đang sống ở nhà tù nhỏ, còn tôi và người dân Việt Nam đang sống ở nhà tù lớn.

30/04 – Ngày cho kẻ chiến thắng điên cuồng

Vào ngày này, đội ngũ dư luận viên hoạt động tích cực để công kích những người dám nói sự thật về ngày 30/04 và có tiếng nói phản biện mạnh mẽ trước những bất công của xã hội. Thật nực cười, khi chúng chỉ biết chửi đồng như Chí Phèo, đăng đi đăng lại vài hình ảnh về việc lính Mỹ giết trẻ em, hiếp dâm phụ nữ chưa được kiểm chứng.

Tôi cũng bắt lượm với mấy câu đại loại như: “Chúng ta đã hy sinh xương máu... nên không thể để chính quyền lọt vào tay người khác”. Tôi chẳng biết các ông đang nói đến xương máu của ai? Chính quyền lọt vào tay ai? Các ông phải nhớ, chính quyền là của người dân Việt Nam, chứ không của riêng ai cả!

Trong ngày này, miền Bắc đặc biệt là trung tâm thành phố Hà Nội đang giảng biểu ngữ tung hô Đảng và Nhà nước. Những cô gái trẻ ăn mặc sexy, áo hai dây, quần bò ngắn bó sát người đang trình diễn những tiết mục sôi động trong niềm tự hào viễn vông. Trong ngày này, Đoàn thanh niên cộng sản Hồ Chí Minh mặc áo cờ đỏ sao vàng, để tay lên ngực và hát vang bài hát “ tự hào lắm hai tiếng Việt Nam.”

30/04/1975- Ngày đen tối cho thế hệ trẻ

Tuổi trẻ bây giờ đọc mấy tin scandal, với mấy video trần truồng thì share với like ầm ầm như vụ nghi lộ clip sex của hot girl này, hot girl nọ. Gần đây còn có một game show cực kỳ vớ vẩn, hình như tên là “game love” gì đó. Đại loại là một bạn nam, một bạn nữ sẽ uống bia để vượt qua các thử thách sờ mó, hôn hít nhau trên ống kính trong đó có cả những bạn trẻ sinh năm 97, 98 tham gia chương trình. Nhắc đến chính trị thì mặt bạn nào cũng ngáo ngơ. **Phòng vấn hỏi Bí thư, Chủ tịch nước, Chủ tịch quốc hội cũng nhe răng ra cười, lắc đầu không biết. Đó là những người lãnh đạo và quyết định đến vận mệnh của đất nước**, đó là những người quyết định việc các bạn đi học phải đóng bao nhiêu tiền, quyết định giá lít xăng các bạn đổ mỗi ngày, quyết định nợ công của bạn ngày hôm nay và con cái bạn ngày sau. Chính trị là một khái niệm dễ gây dị ứng. Nó được hiểu như là một lĩnh vực khô khan, gây nhức đầu, chóng mặt và bất an. Nhưng các bạn phải quan tâm đến nó. Nếu các bạn cứ để chính quyền độc tài chính trị, các bạn sẽ sớm là nạn nhân của việc thờ ơ với chính trị.

30/04- Tuổi trẻ, trách nhiệm, danh dự

Các bạn không cần phải có lý tưởng, chẳng cần phải làm điều gì đao to búa lớn, chỉ đơn giản là biết yêu thương, biết quan tâm và biết quan sát một chút. Trước đây, nếu chúng ta sống ở thời chưa có tivi và internet, chẳng ai trách các bạn bị nhồi sọ cả. Nhưng hiện nay, các bạn có tất cả mọi thứ trong tay, internet, smart phone, Facebook... Nếu các bạn còn chưa nhận thức hoặc cố tình không chịu tìm hiểu, tôi xin thẳng thắn nói với các bạn: “Con người khác con vật ở chỗ là biết tư duy độc lập, biết yêu thương và cảm thông cho đồng loại.”

Nếu các bạn chưa tin những gì tôi nói, hãy tự mình kiểm chứng. Tôi có thể gợi ý cho bạn làm một việc đơn giản nhất vào ngày hôm nay. Hãy lên mạng research các cụm từ “Sự thật về ngày 30/04”, “Việt Nam Cộng Hòa”, “Cờ Vàng”.

*“Đất nước mình ngộ quá phải không anh
Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn
Bốn ngàn tuổi mà vẫn còn bú mớm
Trước những bất công vẫn không biết kêu đòi...”*

Thay lời kết

- Tôi muốn gửi gắm thế hệ đi trước một sự trách móc vì đã để tuột mất nền tự do của miền Nam Việt Nam nói riêng và đất nước Việt Nam nói chung.
- Tôi cũng gửi gắm lòng biết ơn sâu sắc đến những người đã cố gắng gầy dựng và gìn giữ chính quyền Việt Nam Cộng Hòa tự do non trẻ.
- Đặc biệt, tôi muốn gửi gắm lời cảm ơn chân thành đối với những người còn sống và đã từng phục vụ cho chế độ Việt Nam Cộng Hòa, những người con và người cháu của họ vẫn đang tiếp tục thắp lên ngọn lửa đi tìm tự do cho đất nước Việt Nam.

Là một người trẻ, sống ở miền Bắc, không được cảm nhận trực tiếp về những nỗi đau và mất mát của người miền Nam Việt Nam. Thay vì cứ tự hào về cái quá khứ mà chúng tôi không hề tham dự, **chúng tôi sẽ hành động, suy nghĩ độc lập, dũng cảm, biết đột phá, và cố gắng làm mọi thứ để giải phóng người dân khỏi chế độ độc tài**, mang lại tự do thực sự cho người dân Việt Nam.

Tôi luôn vững tin và mong chờ ngày Việt Nam có tự do thực sự.

Trương Thị Hà